

Vânătorul și oglinda atotvăzătoare

Charles Robert-Dumas

version roumaine: Brândușa Sandiuc, TPT, 2024

revue et corrigée: Corina Iftimia

A fost odată un vânător care mergea la vânătoare în fiecare zi și nu venea niciodată acasă cu mâna goală. Într-o dimineață, porni ca de obicei, dar umblă până seara fără să vadă nici măcar nasul unui iepure de câmp sau coada unei potârniche: „Nu mă duc acasă până nu vânez ceva” își spuse el, și continuă să umble după vânat. Îl prinse noaptea când intră într-o pădure. „Până la tot dau eu peste vreun vânat”, se gândi el, și își continuă drumul, însă nu găsi nimic. Spre ziuă ieși din pădure și ajunse la marginea mării. Primul lucru pe care-l văzu fu un pește enorm care eșuase pe nisip și se chinuia zadarnic să ajungă din nou în apă. Vânătorul se apropie: „Săracul animal”, a spus el; își lăsă pușca jos, își scoase jiletca și rostogolind peștele ca pe un butoi, reuși să-l pună înapoi în apă, nu fără trudă. Cum se simțit în elementul lui, peștele îi strigă:

— Ce vrei drept răsplată pentru fapta ta bună?

— Nimic, răspunse tânărul.

Dar peștele îi zise:

— Ia de la mine un solz, îți va fi cumva de folos, nu știi niciodată când vei avea nevoie de mine, freacă-l de mânecă și voi veni.

Vânătorul îi smulse un solzișor de pe burtă, îl pus bine și plecă.

După o săptămână ajunse într-o câmpie unde se înălța un copac foarte înalt, și se hotărî să se odihnească la rădăcina lui.

Când aproape să adoarmă, fu trezit de un zgomot ciudat.

Sări în sus să vadă ce e și văzu un șarpe uriaș urcându-se în copac. Îl doborî cu o împușcătură.

Acolo sus, în cuibul lor, puii de vultur, care tremurau de frică, se umplură de bucurie văzându-l pe vânător că le ucide dușmanul.

Acesta, după ce se uită la pradă, ridică din umeri, se strâmbă nemulțumit și se întinse la loc. Nu dură mult până când adormi iar.

Sforăia grozav când sosiră tatăl și mama puilor și, văzându-l pe tânăr, îi apucă o furie groaznică.

— Iată ticălosul ! strigară ei, cel care ne fură în fiecare zi câte un copil ! și se repeziră la el vrând să-i scoată ochii și să-l sfășie cu ghearele.

— Să nu-i faceți nici un rău, să nu cumva să-i faceți vreun rău, strigară imediat pușorii, că el de fapt a ucis șarpele.

Auzind acestea cuvinte, vulturii se îmblânziră. Departe de a-i face rău, își întinseră aripile între el și soare ca niște paravane care să-i facă umbră; și asta cât timp dormi el.

Când se trezit, îi spuseră:

— Ce vrei ca răsplată pentru binele pe care ni l-ai făcut?

— Nimic, a răspuns vânătorul.

— Smulge totuși o pană de la mine, spuse unul dintre vulturi, iar de vei avea nevoie, arde-o, și noi vom veni.

— Bine, spuse tânărul.

Îi smulse o pană din coadă și începu din nou să umble după vânat, dar fără succes pentru că nici în acea zi nu întâlni nici cel mai mic vânat. În cele din urmă, seara, când luna stătea să răsară, văzu o vulpe.

— Oo , oo , spuse el, „ai noroc, prietene, ai picat tocmai bine.” De mult tot umblu fără să găsesc nimic de vânat!

— Ai milă de mine, strigă vulpea. Vânătorule, cruță-mă ! Nu mă omorî ! Îți voi da ce vrei tu.

— Și ce poți să-mi dai tu mie, o biată vulpe?

— Lasă asta. Smulge un smoc de păr de la mine și dacă într-o zi vei avea nevoie de ajutorul meu, suflă pe el de trei ori și eu voi veni.

Tânărul, după ce smulse un smoc bun de păr dintre umerii vulpii, porni din nou la drum..

Tot umblând el așa, ajunsese într-un regat peste care domnea un rege a cărui singură fiică era cea mai frumoasă făptură din câte se puteau vedea.

Era înaltă, bălaie, subțirică, avea ochii ca de jad închis la culoare, o gură de coral, obrații fragezi și roz ca sideful unei scoici; și pe lângă toate acestea, avea și „Oglinda atotvăzătoare”.

Ea dădu de știre cu trâmbițe și tobe în toată împărăția. Anunțul suna așa:

Prințesa va lua de bărbat pe cel care se va putea ascunde atât de bine de ea încât să nu-l poată afla, iar dacă îl va găsi, va fi al ei și va fi liberă să facă ce vrea cu viața lui.

Veniseră mulți și acceptaseră pariul, dar niciunul nu reușise și ea fără milă pusese să fie omorâți.

De îndată ce a aflat de ciudata provocare, vânătorul se hotărî să-și încerce norocul.

Veni în fața prințesei care îl găsi foarte pe gustul ei, pentru că era bine făcut și sigur pe sine.

— Ai trei zile pentru a găsi o ascunzătoare, îi spuse ea. Dacă la sfârșitul acestor trei zile te-am descoperit, ești un om mort; altfel voi fi gata să mă căsătoresc cu tine. Du-te.

Vânătorul a părăsit-o pe prințesă, complet orbit de frumusețea ei.

Timp de trei zile benchetui. Îl întâlneai peste tot pe străzile capitalei, bucurându-se de viață.

Când i se spunea „Dar nu pari să te temi că îți riști viața și că într-o zi sau două s-ar putea să mori! ». El le râdea în nas celor care îi spuneau așa și le răspundea „Dar tocmai de aceea ma distrez. »

A treia zi merse la malul mării, scoase solzișorul pe care i-l dăduse peștele și-l frecă de mână; și acesta apărură...

— Care ti-e dorința? Întrebă peștele..

— Să mă ascunzi atât de bine încât nimeni în lume să nu mă poată găsi, nici măcar prințesa cu „Oglinda atotvăzătoare”.

Atunci peștele deschise o gură enormă și, după ce vânătorul intră în ea cu totul așezându-se bine, se cufundă în adâncurile mării.

Prințesa, cu oglinda ei fermecată în mână, căută și căută; și deși oglinda îi arăta cele mai tainice unghere și colțuri ale pământului, nu-l vedea nicăieri pe vânător. Se resemnase deja — fără prea mare părere de rău, pentru că el îi plăcuse foarte mult — să-l accepte ca soț, când deodată văzu ieșind din gura unui peste gigantic de pe fundul oceanului, o bucată subtire de matase albastră. Bucata aceea de mătase albastră nu era altceva decât ciucurul de la căciula pe care o purta tânărul vânător.

— Ah, uite-l, uite-l! L-am găsit, strigă ea bucuroasă..

Când apărură în fața ei ca să afle dacă l-a descoperit, ea spuse:

— Desigur, erai în burta unui pește.

— Așa este, iată capul meu.

— Nu-l vreau de data asta. Îți cruț viața, pentru că ai fost atât de înțelept că aproape nu te-am putu găsi. Așa că încearcă din nou. Îți dau două zile. Du-te.

El părăsi capitala și, ajungând în câmp deschis, scoase pana de vultur din jiletcă și o aprinse. Cele două păsări apărură acolo imediat.

— Ascundeți-mă, le spuse el, ca să nu mă găsească nimeni!

Unul dintre vulturi l-a luat apoi pe spate și a zburat cu el spre înaltul cerului.

Oricât de tare îl căuta prințesa cu ochii ei de jad, totul era în zadar, nu era nicăieri. Vânătorul rămânea de negăsit.

Din păcate, era atât de cald acolo sus, foarte aproape de soare, încât nemaiputând să mai rabde, își desfăcu cingătoarea ca să se descotorosească de haine.

— Ah, ah, strigă prințesa deodată, l-am prins! iată-l! Îi recunosc după capătul cingătorii lui roșii care se vede printre aripile unui vultur.

Și când el apărură în fața ei, înțelese imediat, doar văzând zâmbetul triumfător al prințesei, că pierduse încă o dată.

— Erai pe un vultur, foarte aproape de soare.

— E adevărat, fă ce vrei cu viața mea.

Ea îl privi cu milă duioasă.

— Nu vreau viața ta. Încă o dată sunt milostivă cu tine. Dar pleacă din fața ochilor mei și grăbește-te să părăsești împărăția noastră. Numai așa te las să trăiești.

— Atunci mai bine moartea, căci nu mai pot trăi fără să te văd. În genunchi te rog, fie pui să mi se taie capul, fie mă lași să fac o ultimă încercare.

— Nechibzuitule, nu vrei să recunoști că nimeni și nimic nu se poate ascunde vreodată de mine! Ei bine, așa să fie, încăpățânat ce ești!

Dar îți dau cuvântul meu că dacă nici de data aceasta nu reușești, vei fi executat fără nici o milă. Îți dau o zi să te ascunzi. Repede!

Vânătorul părăsi orașul în mare grabă. Suflă de trei ori peste smocul de păr al vulpii care a venit în fugă.

— Ce este?

— Pericol mare pe capul meu, prietene. Dacă nu reușești să mă ascunzi așa de bine încât să nu mă poată descoperi prințesa cu oglinda ei fermecată, s-a terminat cu mine.

Vulpea se scărpină în cap, apoi, după ce se gândi puțin, răspunse veselă:

— Nu-ți fă griji de pomană, fiule, mănâncă, bea, dormi liniștit și întoarce-te în această seară chiar aici.

Cum se îndepărtă tânărul, vulpea scoase un chiuit ciudat și deodată mii și mii de vulpi veniră în fugă din cele patru zări.

— Săpați -mi o galerie care să ducă de aici până sub tronul prințesei, chiar în palatul ei. Și repede!

Animalele se puseră pe treabă. Când se întoarse vânătorul, galeria era gata; se strecură înăuntru și întinse mâna pe sub tronul prințesei. Aceasta se întoarse, nerăbdătoare, privind în oglindă, ostentindu-și zadarnic frumoșii ei ochi de jad. „Dar nu-l găsesc!” repetă ea.

Și când trecură cele douăzeci și patru de ore, vânătorul răutăcios o înțepă la picior cu un ac. „Auu!” strigă ea făcând cu mâna un gest de parcă alunga o muscă.

Când tânărul apărură în fața ei, modest, dar strălucind de bucurie, ea spuse:

— Ai câștigat pariul. Dar unde erai totuși?

— Aa, gata am scăpat!

— Te rog spune-mi.

— Sub tronul tău, chiar aici.

— Imposibil.

— Cu toate acestea, am fost aici. Nu te-a pișcat deodată o muscă de picior?

— Ba da, dragul meu. Dar de unde știi?

— Pentru că musca aceea am fost eu.

Ea se uită la el și, în timp ce el încă se prefăcea că o înțeapă cu acul, a înțeles și a început să râdă din toată inima:

— Ești demn să fii soțul meu”, spuse ea.

Și a fost sărbătorită nunta lor a doua zi cu mare fast și măreție.

Așa se zice — pentru că eu nu am fost acolo.

(După o poveste populară grecească)